

Elias en Mira.

DE STEM VAN HET WATER.

ANDRÉ VAN ARTOIS

VOORWOORD,

Dit boek gaat over strijd. Niet de strijd tussen mensen, maar de strijd tussen wat we denken te begrijpen en wat we voelen dat waar is.

Het vertelt hoe systemen kunnen falen, maar mensen niet. Hoe een breuklijn niet alleen scheurt, maar ook onthult. Hoe liefde soms het enige is dat overeind blijft wanneer alles om je heen instort.

Elias en Mira zijn geen helden in de klassieke zin. Ze zijn mensen die proberen te blijven staan in een wereld die hen uit elkaar dreigt te trekken. En toch vinden ze elkaar terug, niet door kracht, maar door warmte. Niet door logica, maar door verbinding.

Dit boek is een reis door stilte, spanning, verlies, en uiteindelijk: keuze. Een keuze die alles verandert.

Ik nodig je uit om mee te stappen in dit verhaal. Om te voelen wat zij voelen. Om te ontdekken wat er gebeurt wanneer een systeem niet langer bepaalt, maar toegeeft.

André Van Artois

1.HET BEGIN VAN DE NACHT.

Het was nog vroeg toen Elias Vermeer de deur van het kleine appartement opende. De lucht hing zwaar boven Terneuzen, zo'n grijze ochtend waarin de wereld lijkt te fluisteren dat er iets op til is. Hij had zijn jas nog aan toen hij de sleutel omdraaide in het slot van Henri De Bruyne's woning. Binnen rook het naar koffie die te lang had door gedruppeld. Henri hield daarvan, koffie die bijna zwart was, alsof hij de bitterheid nodig had om wakker te blijven in een wereld die hem al jaren achtervolgde.

"Henri?" riep Elias zacht. Geen antwoord. Alleen het zachte tikken van een klok die al jaren te traag liep. Elias liep naar de woonkamer. Henri zat in zijn stoel, iets voorovergebogen, alsof hij naar de grond keek. Zijn handen trilden licht, maar zijn ogen waren helder, te helder voor iemand van 78.

“Je bent vroeg,” zei Henri zonder op te kijken. “Kon niet slapen,” antwoordde Elias. “Ik dacht, ik kom je helpen met het ontbijt.”

Henri knikte, maar zijn blik bleef gericht op een oude leren map op zijn schoot. Een map die er niet uitzag alsof ze thuishoorde in het leven van een gepensioneerd man. Eerder in een kantoor waar beslissingen worden genomen die hele landen veranderen.

“Elias...” Henri’s stem brak even. “Er is iets wat je moet zien.”

Elias voelde een koude rilling langs zijn rug glijden. “Wat bedoel je?”

Henri tilde de map op, alsof hij een gewicht droeg dat zwaarder was dan papier. Hij legde haar langzaam op de tafel tussen hen in. De leren kaft was versleten, maar de metalen sluiting glansde nog, alsof ze recent was aangeraakt door iemand die haast had.

“Open het,” zei Henri.

Henri zat nog steeds in zijn stoel, de leren map op tafel tussen hen in. Elias wilde iets zeggen, maar toen trok Henri’s gezicht samen. Heel even. Een schaduw gleed door hem heen, alsof zijn lichaam zich herinnerde wat zijn geest al wist.

“Gaat het?” vroeg Elias.

Henri knikte, maar zijn ademhaling werd onregelmatig. Hij greep naar de armleuning, zijn vingers wit van spanning.

“Het... het is niets,” zei hij, maar zijn stem was dun, alsof hij door een nauwe tunnel sprak.

Elias stond op en liep naar hem toe. “Henri, je ziet lijkbleek. Ik bel de dokter.”

Henri schudde zijn hoofd. “Niet doen. Niet nu. Luister... luister goed.”

Hij pakte Elias' hand. Zijn vingers waren koud. Te koud.

“Wat ik je heb gegeven... ze mogen het nooit vinden. Nooit.”

“Rustig,” zei Elias. “We praten straks verder. Eerst moet je”

Henri's lichaam verstijfde.

Zijn ogen werden groot. Zijn mond opende zich alsof hij iets wilde zeggen, maar er kwam geen geluid. Zijn borst maakte een korte, scherpe beweging, een laatste poging om lucht te vinden.

“Henri!”

Elias knielde naast hem. Hij voelde hoe Henri's hand langzaam zijn grip verloor. Hoe zijn arm slap werd. Hoe

zijn hoofd naar achteren zakte, alsof hij eindelijk de strijd opgaf die hij al jaren voerde.

“Henri! Blijf bij me!”

Maar Henri hoorde hem niet meer.

De klok tikte door. De regen begon tegen het raam te slaan. En in die kleine woonkamer viel een stilte die zwaarder was dan dood.

Elias bleef nog een paar seconden naast hem zitten, zijn hand op Henri's arm, alsof hij hem kon terughalen. Maar Henri's ogen waren leeg. Zijn borst bewoog niet meer.

En toen, precies op dat moment, zag Elias het.

Een klein rood stipje op de muur. Heel even. Een laserpunt. Dan verdween het.

Iemand was buiten. Iemand keek naar binnen. Iemand wist dat Henri hem iets had gegeven.

Elias verstijfde. Hij keek naar de map. Naar Henri. Naar het raam.

En hij wist het:

Henri was dood. Maar hijzelf leefde nog.

En dat maakte hem gevaarlijk.

2.DE SCHUILPLAATS EN DE USB-STICK.

De regen bleef Elias volgen als een schaduw terwijl hij de stad uit reed. De ruitenwissers tikten nerveus heen en weer, alsof ze zijn angst probeerden weg te vegen. Hij reed zonder plan, zonder bestemming, alleen met het instinct van een man die weet dat hij wordt opgejaagd.

Kilometers lang was er niets dan asfalt, natte velden en de echo van zijn eigen ademhaling. Pas toen hij een verlaten weg langs het kanaal bereikte, durfde hij te stoppen. Hij parkeerde onder een oude brug, waar het beton zwart was van mos en tijd. De plek rook naar roest en stilte, perfect om even te verdwijnen.

Hij bleef minutenlang zitten, handen om het stuur geklemd, ogen gericht op de achteruitkijkspiegel. Geen auto. Geen lichten. Geen SUV. Maar de stilte voelde niet veilig. Ze voelde alsof iemand hem observeerde vanuit de duisternis tussen de bomen.

Hij stapte uit, trok zijn jas dicht en liep naar een oude loods die hij kende van vroeger. Een plek waar hij als tiener soms ging zitten met vrienden, bier drinkend en dromen delend. Nu was het zijn schuilplaats. De deur kraakte toen hij ze opende. Binnen was het koud, stoffig, maar leeg. Niemand had hier in jaren nog iets gezocht.

Hij zette zijn rugzak neer, haalde diep adem en nam de USB-stick uit zijn jaszak. Het kleine ding voelde zwaarder dan de map zelf. Alsof het wist wat erop stond.

Hij haalde zijn laptop uit de rugzak, de enige die ze niet hadden gevonden omdat hij hem altijd meenam. Hij zette hem aan. Het scherm lichtte op, een zwakke gloed in de duisternis van de loods.

Hij stak de USB-stick in de poort.

Het duurde even. Te lang. Alsof de stick aarzelde.

Dan verscheen er een map: **H.D.B. / PRIVATE**

Elias klikte.

Binnen stonden drie bestanden:

1. WATERREPORT_FINAL.pdf 2. NAMES_12.xlsx 3. VIDEO_04.mp4

Zijn hart bonsde. Hij opende het eerste bestand.

Foto's. Grafieken. Metingen van waterkwaliteit. Niveaus van zware metalen die elke norm overschreden.

Rapporten die duidelijk waren vervalst, de originele waarden stonden er nog, doorgestreept, vervangen door "veilig" en "binnen de limiet".

Hij scrolde verder.

Een foto van een rivier. Zwart. Dood. En onderaan stond een datum: **14-03-2024** Met daaronder een naam: **Norvex Global Resources – Project Helion**

Hij voelde zijn maag draaien.

Hij opende het tweede bestand.

Een lijst met namen. Arbeiders. Ingenieurs. Beveiligingsmensen. Achter sommige namen stond: **MISSING** Achter andere: **TERMINATED** En achter drie namen stond een rood kruis.

De derde naam was **Henri De Bruyne**.

Elias' adem stokte. Henri wist dat hij op de lijst stond. Hij wist dat hij zou sterven.

Elias klikte op het derde bestand.

Het beeld was korrelig. Een nachtelijke opname. Een groep mannen in beschermende pakken stond rond een groot bassin. Een vrachtwagen dumpt iets in het water. Het schuimt. Het rookt. Een van de mannen roept iets, maar de audio is slecht.

Dan draait iemand zich om naar de camera. Een gezicht. Half verlicht. Koud. Berekenend.

Viktor Halden. CEO van Norvex.

Hij kijkt recht in de lens. Alsof hij wist dat iemand hem filmde. Alsof hij wist dat dit ooit gevonden zou worden.

Elias voelde zijn hart in zijn keel kloppen. Hij sloot het bestand. Hij sloot de laptop. Hij stond op.

En toen hoorde hij het.

Een zacht geluid buiten. Een voetstap. Dan nog één. Langzaam. Doelgericht.

Elias' adem stokte. Hij keek naar de deur van de loods. Een schaduw gleed onder de kier door.

Ze hadden hem gevonden.

Hij greep zijn rugzak, zijn laptop, de USB-stick. Hij rende naar de achterdeur van de loods, een deur die hij zich herinnerde van vroeger. Hij duwde ze open. De koude lucht sloeg hem in het gezicht.

Achter hem ging de voordeur van de loods open. Een stem klonk.

“Elias... je had het niet mogen openen.”

Hij rende. Door modder. Door regen. Door duisternis.

Hij wist één ding:

Hij was nu officieel een man op de vlucht. En wat hij bij zich droeg, was genoeg om een multinational te vernietigen of hemzelf.

3.DE ACHTERVOLGING

De regen sloeg als naalden tegen de voorruit terwijl Elias verder reed, weg van de loods, weg van alles wat hij kende. De weg was leeg, maar de leegte voelde niet veilig. Het voelde alsof iemand hem volgde vanuit de schaduwen tussen de bomen, alsof elke druppel op het asfalt een voetstap was die dichterbij kwam.

Hij reed tot hij de rand van een klein dorp bereikte, een plek waar de straatlantaarns flakkerden en de huizen dicht tegen elkaar stonden alsof ze elkaar warm probeerden te houden. Elias parkeerde achter een verlaten café, zette de motor uit en bleef zitten. Zijn handen trilden. Zijn hart bonsde. Zijn gedachten waren een chaos.

Hij keek in de achteruitkijkspiegel.

Leeg.

Maar dat stelde hem niet gerust.

Hij stapte uit, trok zijn capuchon over zijn hoofd en liep naar de achterkant van het café. Daar was een smalle steeg, half overdekt door een oud afdak. Hij ging eronder staan, haalde diep adem en probeerde zijn gedachten te ordenen.

Hij moest een plan hebben. Hij moest iemand bellen. Hij moest iemand inlichten.

Een geluid.

Heel zacht. Heel dichtbij.

Elias draaide zich om.

Aan het einde van de steeg stond een man. Zwart jack. Capuchon. Handen in de zakken. Hij bewoog niet. Hij keek alleen.

Elias' adem stokte.

De man zette één stap naar voren. Rustig. Zonder haast. Alsof hij wist dat Elias nergens heen kon.

Elias zette instinctief een stap achteruit.

De man stopte. Hij kantelde zijn hoofd licht, alsof hij Elias bestudeerde.

Toen sprak hij.

“Je had het niet mogen openen.”

De stem was dezelfde als die in de loods. Kalm. Koel. Zonder emotie.

Elias voelde hoe zijn benen verstijfden. Hij wilde rennen, maar zijn lichaam luisterde niet.

De man zette nog een stap. Hij was nu dichtbij genoeg dat Elias zijn gezicht kon zien, niet volledig, maar genoeg om te weten dat dit geen toevallige voorbijganger was. Zijn ogen waren donker. Zijn blik was leeg. Alsof hij geen mens was, maar een functie.

Elias slikte. Hij voelde de USB-stick in zijn jaszak. Hij voelde de map in zijn rugzak. Hij voelde de waarheid die hij droeg en de dreiging die eraan hing.

De man sprak opnieuw.

“Geef het terug.”

Elias schudde zijn hoofd. Hij wist niet waarom. Hij wist niet waar hij de moed vandaan haalde. Maar hij schudde zijn hoofd.

De man zuchtte. Een korte, teleurgestelde zucht. Alsof Elias een kind was dat niet luisterde.

Toen hoorde Elias iets achter zich. Een auto. Een motor die stationair draaide. Hij draaide zich om.

Een zwarte SUV stond aan het einde van de straat. Dezelfde als bij Henri's appartement. Dezelfde als bij de loods.

De deur ging open. Een tweede man stapte uit. Hij zei niets. Hij keek alleen.

Elias voelde hoe zijn hart explodeerde in zijn borst.

Hij rende.

Hij wist niet waarheen. Hij wist niet waarom. Hij wist alleen dat hij moest bewegen.

Hij stormde de steeg uit, de straat op, langs het café, langs de gesloten winkels. Hij hoorde voetstappen achter zich. Rustig. Professioneel. Niet gehaast, alsof ze wisten dat hij toch niet kon ontsnappen.

Elias bereikte een kruispunt. Hij keek links. Hij keek rechts. Hij koos rechts.

Hij rende tot zijn longen brandden. Tot zijn benen schreeuwden. Tot de regen zijn gezicht sneed.

Pas toen hij een oude spoorbrug bereikte, stopte hij. Hij leunde tegen een pilaar, hijgde, vocht tegen de paniek.

Hij keek achter zich.

Niemand.

Maar dat betekende niets.

Hij wist nu één ding:

Ze waren niet zomaar achter hem aan. Ze waren georganiseerd. Ze waren getraind. Ze waren met meer dan één.

En ze zouden niet stoppen.

Elias keek naar de USB-stick in zijn hand. Naar het kleine ding dat nu zijn leven bepaalde.

Hij wist wat hij moest doen.

Hij moest verdwijnen. Onderduiken. Onvindbaar worden.

Want zolang hij leefde, leefde de waarheid.

4.ONDERDUIKEN.

Elias bleef nog even onder de spoorbrug staan, zijn adem zwaar, zijn handen trillend. De regen was nu een muur van water die de wereld om hem heen vervaagde. Hij voelde de USB-stick in zijn hand, klein maar dodelijk. Het ding leek te gloeien, alsof het wist dat het levens kon vernietigen of redden.

Hij moest weg. Niet een straat verder. Niet een dorp verder. Hij moest verdwijnen.

Hij liep terug naar zijn auto, stapte in en reed zonder richting, zonder plan. De wegen werden smaller, de huizen schaarser. De regen bleef hem volgen als een trouwe vijand. Pas toen hij de grens van een natuurgebied bereikte, stopte hij opnieuw. Een plek waar de bomen dicht op elkaar stonden, waar de lucht rook naar nat hout en stilte.

Hij parkeerde de auto tussen twee hoge dennen, zette de motor uit en luisterde. Niets. Geen auto. Geen voetstappen. Geen SUV.

Maar hij wist dat stilte geen veiligheid betekende. Stilte betekende dat zij hem nog niet gevonden hadden, *nog niet*.

Hij stapte uit, trok zijn rugzak aan en liep het bos in. De grond was modderig, zijn schoenen zakten weg bij elke stap. Takken kraakten onder zijn voeten. De wind fluisterde door de bladeren, alsof het hem waarschuwde dat hij niet alleen was.

Na een kwartier bereikte hij een oude jagershut. Klein. Verlaten. Half ingestort. Maar nog steeds een plek waar niemand hem zou zoeken.

Hij duwde de deur open. Het hout kraakte. Binnen rook het naar vocht en tijd. Een oude tafel stond scheef tegen de muur, een bed frame zonder matras die lag in de hoek. Perfect.

Hij zette zijn rugzak neer, haalde zijn laptop eruit en ging op de grond zitten. Hij moest weten wat hij precies had. Hij moest begrijpen waarom Henri had moeten sterven.

Hij stak de USB-stick opnieuw in de laptop. Het scherm lichtte op. De bestanden verschenen.

Maar dit keer viel hem iets op wat hij eerder niet had gezien.

Een vierde bestand. Grijs. Verborgen. Naamloos.

Hij klikte.

Het bestand opende zich langzaam, alsof het zich verzette. Dan verscheen er een document. Eén pagina. Met één zin.

PROJECT HELION – PHASE 3: ACTIVATION DATE 02-09-2026

Elias voelde zijn hart stoppen. Hij keek naar de datum. Hij keek naar de regen buiten. Hij keek naar de map.

02-09-2026. Over vier dagen.

Hij scrolde verder. Onder de zin stond een lijst met locaties. Waterbekkens. Rivieren. Stuwdammen. Allemaal in regio's waar Norvex actief was.

En onderaan stond één woord.

PURGE.

Elias voelde zijn maag draaien. Hij sloot het bestand. Hij stond op. Hij liep naar de deur van de hut en keek naar buiten.

De regen was gestopt. De stilte was terug.

Maar dit keer voelde de stilte anders. Zwaarder.
Dreigender.

Hij wist nu waarom Henri had moeten sterven. Hij wist nu waarom ze achter hem aan zaten. Hij wist nu dat hij iets had ontdekt dat veel groter was dan vervuiling, dan fraude, dan corruptie.

Dit was geen cover-up. Dit was een operatie.

En over vier dagen zou fase 3 beginnen.

Elias voelde zijn adem versnellen. Hij moest iemand vinden die hem kon helpen. Iemand die hij kon vertrouwen. Iemand die niet bang was voor Norvex.

Maar wie?

Hij dacht aan één naam. Eén persoon die hij kende uit een ver verleden. Iemand die ooit onderzoek deed naar industriële misstanden. Iemand die verdween uit de publieke wereld, maar nooit stopte met zoeken naar waarheid.

Hij pakte zijn telefoon. Hij typte een nummer dat hij jaren niet had gebruikt.

Hij drukte op bellen.

Het duurde lang. Te lang.

Dan klonk een stem. Laag. Voorzichtig. Herkenbaar.

“Elias... waarom bel je mij?”

Elias slikte.

“Ze hebben Henri vermoord.”

Stilte.

Dan:

“Waar ben je?”

Elias keek naar de hut. Naar de bomen. Naar de USB-stick.

“Onderweg,” zei hij. “En ik denk dat ze me volgen.”

De stem antwoordde:

“Kom naar mij. Nu. En Elias... luister goed.”

Elias hield zijn adem in.

“Vanaf dit moment is niets meer veilig.”

5.DE BONDGENOOT.

Elias reed uren. Niet snel, niet traag, gewoon lang genoeg om elke mogelijke achtervolger te verliezen. De regen was gestopt, maar de lucht bleef zwaar, alsof de wolken zelf wisten dat er iets duisters boven de wereld hing.

Hij volgde een reeks kleine wegen, langs velden, langs verlaten schuren, langs dorpen waar niemand hem kende.

Pas toen hij een oude industriële zone bereikte, stopte hij. De gebouwen waren half ingestort, de ramen gebroken, de muren bedekt met graffiti en mos. Een plek waar niemand vrijwillig kwam.

Hij stapte uit, keek om zich heen en liep naar een groot, roestig gebouw dat ooit een werkplaats was. De deur stond op een kier. Hij duwde ze open.

Binnen was het donker. Stof zweefde in de lucht als kleine geesten. Een enkele lamp hing aan een kabel, zacht wiegend in de tocht.

“Elias.”

De stem kwam uit de schaduw.

Elias draaide zich om.

Daar stond hij. Een man van rond de vijftig, slank, met een gezicht dat ooit vriendelijk was maar nu getekend door jaren van onderzoek, teleurstelling en gevaar.

Jonas Veldkamp.

Een voormalig onderzoeksjournalist. Een man die ooit schandalen onthulde, tot hij te dicht bij de waarheid kwam en verdween uit de publieke wereld. Een man die Henri kende. Een man die wist wat Norvex was.

“Je ziet er slecht uit,” zei Jonas. Geen oordeel. Een constatering.

“Ik word gevolgd,” zei Elias. Zijn stem trilde.

Jonas knikte. “Dat weet ik.”

Elias slikte. “Henri is dood.”

Jonas sloot zijn ogen. Heel even. Alsof hij een oude vriend verloor die hij al had opgegeven.

“Ze hebben hem gevonden,” zei Jonas. “Dat betekent dat ze jou ook zullen vinden.”

Elias haalde de USB-stick uit zijn jaszak. “Dit zat in de map.”

Jonas’ ogen werden scherp. Hij pakte de stick, liep naar een oude computer op een werkbank en stak hem erin. Het scherm lichtte op.

De bestanden verschenen.

Jonas klikte op het verborgen document. Hij las de zin. Hij las de datum. Hij las het woord **PURGE**.

Zijn gezicht veranderde. Niet van angst, van pure, koude woede.

“Dit... dit is wat ik vreesde,” zei hij. Hij keek Elias aan. “Project Helion is geen vervuilingsoperatie. Het is een reset.”

Elias voelde zijn keel dichtknijpen. “Wat bedoel je?”

Jonas liep naar een tafel vol papieren, kaarten, rapporten. Hij pakte een map en legde die open.

“Norvex heeft de afgelopen jaren waterbekkens vervuild, rivieren omgeleid, dammen verzwakt. Niet per ongeluk. Niet door nalatigheid. Maar doelbewust.”

Elias staaarde hem aan. “Waarom zou iemand dat doen?”

Jonas keek hem recht in de ogen.

“Omdat water macht is.”

Hij wees naar een kaart. Rode stippen. Overal.

“Als je water controleert, controleer je landbouw. Gezondheid. Industrie. Levens. Hele landen. Project Helion is ontworpen om waterbronnen te ‘zuiveren’ door ze eerst te vernietigen.”

Elias voelde zijn maag draaien. “Maar dat is waanzin.”

“Voor jou,” zei Jonas. “Voor hen is het strategie.”

Hij pakte een foto uit de map. Een foto van Viktor Halden. CEO van Norvex. De man die Elias in de video had gezien.

“Hij gelooft dat de wereld te afhankelijk is van natuurlijke waterbronnen. Hij wil een systeem waarin Norvex de enige leverancier is van ‘veilig’ water. Kunstmatig gezuiverd. Gecontroleerd. Betaald.”

Elias voelde zijn hart bonzen. “En fase 3...?”

Jonas keek naar de datum.

“Over vier dagen vernietigen ze drie waterbekkens tegelijk. Dat zal een kettingreactie veroorzaken. Hele regio’s zullen zonder drinkwater zitten. Norvex zal de oplossing aanbieden. Tegen een prijs.”

Elias voelde de wereld kantelen.

“Henri wist dit,” zei hij zacht.

Jonas knikte. “Henri heeft de originele rapporten gezien. Hij heeft ze gekopieerd. Hij heeft ze aan jou gegeven. En daarom moest hij sterven.”

Elias keek naar de USB-stick. Naar het kleine ding dat nu de sleutel was tot alles.

“Wat moeten we doen?” vroeg hij.

Jonas keek hem aan. Zijn blik was vastberaden. Hard. Maar niet zonder hoop.

“We moeten de waarheid naar buiten brengen,” zei hij.
“Maar niet zomaar. Niet via de pers. Niet via de overheid. Die zijn al gekocht.”

Hij boog dichterbij Elias toe.

“We moeten iemand vinden die nog niet bang is. Iemand die niet te koop is. Iemand die Norvex niet verwacht.”

Elias voelde een koude rilling langs zijn rug.

“Wie dan?”

Jonas glimlachte. Een kleine, gevaarlijke glimlach.

“Ik ken iemand.”

6.DE DERDE SPELER.

De oude werkplaats rook naar olie, stof en geheimen.

Jonas liep heen en weer, zijn handen rusteloos, zijn ogen scherp. Elias zat op een kruk, de USB-stick in zijn hand, alsof hij een wapen vasthield dat hij niet wist te gebruiken.

“Wie is die persoon?” vroeg Elias. Zijn stem was laag, vermoeid, maar vastberaden.

Jonas stopte met lopen. Hij keek naar Elias alsof hij moest inschatten hoeveel waarheid hij aankon.

“Ze heet **Mira Vos**,” zei Jonas. “Voormalig analist bij TerraNova Extraction Group. Ze heeft dingen gezien die zelfs Henri niet durfde te benoemen.”

Elias voelde een koude rilling. “Waarom is ze verdwenen?”

Jonas glimlachte zonder vreugde. “Omdat ze te veel wist. En omdat ze niet te koop was.”

Hij liep naar een metalen kast, haalde er een telefoon uit en tikte een nummer in. Hij zette de telefoon op speaker.

Het duurde lang. Te lang.

Dan een klik.

Geen stem. Alleen ademhaling.

Jonas sprak. “Het is begonnen.”

Stilte.

Dan een vrouwenstem, laag en scherp als geslepen glas.

“Wie is bij je?”

Jonas keek naar Elias. “Elias Vermeer.”

Nog een stilte. Dan: “Hij leeft nog?”

Elias voelde zijn hart bonzen. “Voorlopig,” zei Jonas.

De vrouw antwoordde: “Stuur hem naar mij. Nu. En Jonas... zorg dat hij niets bij zich heeft dat traceerbaar is.”

De lijn viel weg.

Jonas keek Elias aan. “Ze vertrouwt niemand. Maar ze is de enige die weet hoe diep Project Helion gaat.”

Elias stond op. “Waar moeten we heen?”

Jonas pakte een kaart, wees naar een punt diep in een bosgebied, kilometers verder. “Hier. Een oude onderzoeksbunker. Ze gebruikt die als schuilplaats.”

Elias knikte. Hij voelde adrenaline door zijn lichaam jagen. Hij voelde dat dit het moment was waarop hij niet langer een slachtoffer was, maar een speler.

Jonas pakte zijn jas. “We gaan nu.”

DE EERSTE AANVAL

Ze reden weg in Jonas’ oude stationwagen, een auto die zo anoniem was dat hij bijna onzichtbaar leek. De lucht was zwaar, de wolken donker, alsof de wereld zich klaarmaakte voor iets dat niemand kon stoppen.

Elias keek naar buiten. De wegen waren leeg. Te leeg.

“Ze weten dat we samen zijn,” zei Jonas plots.

Elias draaide zich naar hem om. “Hoe?”

Jonas wees naar de achteruitkijkspiegel. “Daarom.”

Elias keek.

Een zwarte SUV. Ver weg. Maar niet ver genoeg.

“Blijf rustig,” zei Jonas. “Ze testen ons. Ze willen weten waar we heen gaan.”

Elias voelde zijn hart versnellen. “Wat doen we?”

Jonas glimlachte. “Wachten.”

De SUV kwam dichterbij. Langzaam. Zonder haast. Alsof hij wist dat Jonas en Elias geen kant op konden.

Toen gebeurde het.

Een tweede SUV kwam van rechts. Uit een zijweg die Elias niet eens had gezien. Hij sneed hen af. Jonas trapte op de rem. De auto slipte, draaide half, kwam tot stilstand.

Elias' adem stokte.

De eerste SUV stopte achter hen. De tweede voor hen.

Jonas keek naar Elias. "Blijf zitten."

De deur van de voorste SUV ging open. Een man stapte uit. Zwart jack. Capuchon. Dezelfde houding als de man in de steeg.

Hij liep naar hen toe. Rustig. Zonder haast.

Jonas fluisterde: "Ze willen ons bang maken."

Elias voelde zijn handen trillen. "Het werkt."

De man bleef staan naast Jonas' raam. Hij keek naar binnen. Zijn ogen waren leeg. Zijn gezicht onbewogen.

Hij tikte één keer op het raam. Zacht. Alsof hij een signaal gaf.

Jonas opende het raam een paar centimeter. "Wat wil je?"

De man sprak. "Jullie gaan de verkeerde kant op."

Jonas glimlachte. "Dat is de bedoeling."

De man kantelde zijn hoofd. "Geef het terug."

Jonas keek hem recht aan. “Je weet dat dat niet gaat gebeuren.”

De man knipperde niet. Hij zei niets. Hij draaide zich om en liep terug naar de SUV.

Beide voertuigen reden weg. Rustig. Alsof ze nooit geweest waren.

Elias bleef verstijfd zitten. “Waarom... waarom deden ze niets?”

Jonas startte de motor. “Omdat ze willen dat we weten dat ze ons kunnen vinden. Altijd.”

Hij keek Elias aan.

“Maar ze weten niet wie we gaan ontmoeten.”

DE BUNKER.

Ze reden verder, dieper het bos in. De weg werd smaller, de bomen dichter. Pas toen ze een oude, roestige poort bereikten, stopte Jonas.

“Hier is het.”

Elias stapte uit. De lucht rook naar nat hout en aarde. De bunker lag half verborgen onder mos en struiken, alsof de natuur hem probeerde te verbergen voor de wereld.

Jonas liep naar de deur en tikte een code in op een oud paneel. De deur ging open met een zware, metalen kreun.

Binnen was het donker. Koud. Stil.

Tot een stem klonk.

“Kom binnen.”

Elias voelde zijn hart bonzen. Hij liep naar binnen.

Daar stond ze.

Mira Vos.

Lang. Donker haar. Ogen die alles zagen. Een vrouw die niet bang was, omdat ze al wist hoe gevaarlijk de wereld was.

Ze keek naar Elias. Niet vriendelijk. Niet vijandig. Gewoon... analyserend.

“Jij bent degene die Henri vertrouwde,” zei ze.

Elias knikte.

Mira liep naar hem toe. Heel langzaam. Heel beheerst.

“Dan moet jij mij nu vertellen,” zei ze, “wat jij hebt gezien dat Norvex wil begraven.”

Elias voelde de USB-stick in zijn hand.

Hij wist dat dit het moment was waarop de waarheid zou beginnen te spreken.

7.MIRA'S WAARHEID.

De bunker voelde als een andere wereld. Geen ramen. Geen geluid van buiten. Alleen het zachte gezoem van oude machines en het tikken van een analoge klok die al jaren te traag liep. Elias stond tegenover Mira Vos, een vrouw die niet bang was, omdat ze al wist hoe gevaarlijk de wereld was.

Ze keek naar hem alsof ze door hem heen kon kijken. Alsof ze kon zien wat hij had meegemaakt, wat hij droeg, wat hij nog niet durfde te denken.

“Laat het zien,” zei ze.

Elias gaf haar de USB-stick. Mira nam hem aan zonder aarzeling, alsof ze wist dat dit ding haar leven al had veranderd voordat ze het aanraakte. Ze liep naar een metalen tafel, zette een laptop aan en stak de stick erin.

De bestanden verschenen. Ze opende het verborgen document. De zin. De datum. Het woord **PURGE**.

Mira's gezicht bleef onbewogen. Maar haar ogen werden donkerder.

“Henri heeft dit niet mogen zien,” zei ze zacht. “En jij eigenlijk ook niet.”

Elias voelde een koude rilling. “Wat betekent het?”

Mira draaide zich naar hem om. “Project Helion is geen plan om water te controleren. Het is een plan om water te vervangen.”

Elias staarde haar aan. “Vervangen?”

Mira knikte. “Norvex heeft een synthetisch waterprogramma ontwikkeld. Een chemisch gezuiverde variant die ze kunnen produceren, controleren en verkopen. Maar om dat systeem te laten werken, moeten natuurlijke waterbronnen eerst verdwijnen.”

Elias voelde zijn maag draaien. “Maar dat is... dat is waanzin.”

“Voor jou,” zei Mira. “Voor hen is het business.”

Ze liep naar een wand vol kaarten, foto's, diagrammen. Ze wees naar een reeks rode stippen.

“Dit zijn de waterbekkens die al ‘gecontroleerd’ zijn. Vervuild, omgeleid, verzwakt. Henri heeft de eerste fase ontdekt. Jij hebt fase drie gezien.”

Elias keek naar de kaarten. Naar de stippen. Naar de lijnen die Mira had getrokken.

“Hoeveel mensen worden getroffen?” vroeg hij.

Mira keek hem aan. “Miljoenen.”

Elias voelde zijn hart bonzen. “En niemand weet dit?”